

Po čem toužíme?

Hošťálková 17. 6. 2018

Písně: 641, 610, 472, 559, 453

Čtení Písma: 1.ep. Jana 2, 1 - 17

Text kázání: 1.ep. Jana 2, 6

Milí bratři a sestry,

přemýšlejme nad těmito slovy apoštola Jana: **„Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on“**. Je to opravdu obzvláště silný výrok. Bůh, náš nebeský Otec, si přeje, abychom žili tak, jako žil Ježíš Kristus. Nejde tu jen o nějakou prázdnou teorii, nebo nějaký zbožný výrok, jde o slova, která nám mají povědět velmi mnoho a nesmíme jejich význam jakkoli pozměňovat. A nakonec jsou to slova, kterým velmi dobře rozumíme, týkají se našeho praktického života víry.

Mnoho mladých lidí - možná většina - pochází z rodin, které kdysi měly nějaký vztah k církvi. Slovo Kristovo jim ale nebylo předáno tak, aby v nich zakořenilo, aby se stalo něčím, na co by se ve svém životě orientovali, co by se stalo radostí i směrnicí jejich života. A tak dnes většinou o církvech, společenství Božího lidu, ztratili zájem. Někteří se tomu diví, jiní třeba naříkají nad tím, jak to na tom světě vypadá a jak to na něm vypadat bude, když nad sebou mladí necítí ani necítí žádnou autoritu.

Jen někteří pomyslí na to, jestli jsme příčinou jejich odchodu nebyli my sami. Možná si říkáme, že by se tento problém dal řešit třeba důkladnějším seznamováním s Biblií - v náboženství, konfirmační přípravě... Určitě, to je dobré a potřebné, ale samo o sobě to nestačí. Ještě nikdy nebylo v dějinách církve tolik různých křesťanských konferencí, biblických přednášek, televizních nebo rozhlasových přenosů z různých křesťanských setkání, stačí zmáčknout knoflík, nebo se na nějaké takové setkání vydat. Jaký účinek to ale má na náš život?

Je mnoho možností dozvědět se něco třeba ze života i učení apoštola Pavla, ale najdeme dnes takové apoštoly 21. století? Kdo o sobě může dnes povědět to, co apoštol Pavel, že **„tři roky ve dne i v noci se slzami v očích napomínal a každému ukazoval cestu“** (Sk 20,31)? Proč je dnes tak těžké najít někoho jemu podobného? Ten hlavní problém je potřebné patrně hledat v tom, že ve svém životě oddělujeme teorii od praxe. To je stále nebezpečí, se kterým se církve, věřící člověk musí neustále vyrovnávat. Rozdělili jsme si svůj život do dvou oblastí - do oblastí náboženské angažovanosti a do oblastí angažovanosti světské. Do té první patří všechno to, čemu věříme, o čem zpíváme, co si od Pána Boha vyprošujeme; do druhé oblasti patří náš praktický a všední život, častokrát hodně vzdálený od toho, čemu věříme a co v křesťanském společenství vyznáváme.

Toto apoštol Pavel nedělal. Vydal se cele do služby svému Pánu. S jakým zaměřením vykonával apoštol Pavel misijní službu? Ve zmíněných Skutcích apoštolů (20,19) čteme, že **„sloužil Pánu s velkou pokorou, v slzách a zkouškách“**. A dále říká: **„Víte, že jsem vám nezamlčel nic, co by vám bylo k prospěchu; všechno jsem vám řekl, když jsem vás učil ve shromážděních i v rodinách“**. Apoštol

sloužil „**s velkou pokorou**“. Neříká, že sloužil Bohu ohromujícími kázáními, intenzivním šířením Písma, odhodlaným misijním úsilím v Turecku nebo Indii. Neříká, že sloužil svému Pánu „**s mnohými slzami a ve zkouškách**“.

Jestliže chceme skutečně následovat Ježíše Krista, pak musíme nejprve začít sami u sebe a zaměřit svůj život právě na tento cíl. Jestliže nebude správný postoj našeho srdce, pak také nebude správné všechno naše další jednání. Potřebujeme být naplněni tou samou, vše pohlcující touhou po Bohu jako apoštol Pavel. A jestliže se v nás taková touha zakoření, pak jsme Božími dětmi a On v nás a skrze nás bude pracovat. Jen tehdy jsme Ježíšovými učedníky, když budeme z celého srdce toužit po společenství se svým Pánem, když jej budeme chtít neustále poznávat, když s ním budeme tzv. chodit a žít. Máme v sobě takovou touhu, bratři a sestry? Pak se ubíráme správným směrem, cestou následování Ježíše Krista - třebaže jsme častokrát selhali a dopustili se mnohých chyb.

David, muž Starého zákona, znal Boha a žil s ním svůj život. Co o něm Bůh říkal? Snad to, že byl mužem, který se za celý svůj život neprohřešil? Mohl by o něm takto hovořit? Byl snad David mužem, na kterého se dalo bezvýhradně spolehnout? Jistěže ne! Ale Bůh o něm řekl: „*David je mužem podle mého srdce*“ (Sk 13,22). A ze žalmů je vidět, že David celým srdcem toužil po Bohu. „**Má duše po tobě žízní, mé tělo dychtí touhou po tobě**“ (Ž 63,2). Přestože zklamal, navzdory těžkému pádu, cítil neuhasitelnou žízeň po Bohu. Mohl potom také zpívat: „**Jako laň dychtí po bystré vodě, tak má duše dychtí, Bože, po tobě!**“ (Ž 42,2). Z celých církevních dějin - od počátku až dodnes - je jasné, že znamením pravého učedníka, člověka, kterého Bůh potřebuje, je jeho touha po pravém společenství s ním.

A kdo vlastně žije v tom pravém společenství s Bohem? Vnější zdání může často klamat. Nemusí k tomu ukazovat ani naše přítomnost ve shromáždění, ani to, jestli někomu prokážeme nějakou službu, ani to, jestli jsme se něčeho zřekli, ani naše svědectví nebo kázání. Tyto věci nás k Bohu blíže nepřivedou. Bible říká: „**Hospodin je blízko těm, kdo jsou zkruseni v srdci, zachraňuje ty, jejichž duch je zdeptán**“ (Ž 34,19). Bůh se přiblíží k člověku, který si uvědomuje, že zklamal, že se prohřešil, že je nedokonalý, k tomu, který své hříchy před Kristovým křížem v pokoře vyznává a volá: „**Bože, slituj se nade mnou hříšným!**“ (Lk 18,13). To je známé podobenství o farizeovi a celníkovi. Jeden jde v chrámu okamžitě dopředu se zdviženou hlavou a říká: „**Bože děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé... ani jako tento celník**“. A za ním, docela vzadu, stojí muž, který se v hluboké pokoře bije do prsou a volá: „**Bože, smiluj se nad hříšníkem, jako jsem já!**“. A Písmo říká, ke kterému se v tomto okamžiku Bůh přiblížil. Ne k uznávanému teologovi, který sice hovořil velkými, ale bezvýznamnými slovy. Když odcházel, oblečen do samozřejmého roucha samospravedlnosti, byl od Boží milosti a jeho požehnání velmi daleko. Bůh byl nablízku tomu, který za ním přišel se zlomeným srdcem a dobře slyšel jeho zoufalé volání: „**Bože, ty víš, že jsem zklamal. Víš, že jsem pokrytec, hříšník, nic si od tebe nezasloužím, ale smiluj se nade mnou.**“ A On mu odpustil. Právě zde v tomto odpuštění je nám odhaleno něco z Boží podstaty, kterou je láska, milosrdenství, odpuštění, přijetí.

Pavel píše Galatským: „**Chtěl bych se vás zeptat jen na jedno: dal vám Bůh svého Ducha proto, že jste činili skutky zákona, nebo proto, že jste uvěřili zvěsti, kterou jste slyšeli? To jste tak pošetili? Začali jste žít z Ducha Božího, a teď spoléháte sami na sebe?**“ (Gal 3,2-3). Mnohý by si mohl myslet: „*Jsem Boží*

milostí zachráněný, ale teď musím ve svém křesťanském životě něco dokázat“. Tak to ale není! Byli jsme odkázáni na Boží milost vzhledem k naší záchraně a jsme na ni odkázáni i vzhledem k naší službě. Pán není nablízku člověku, který má za sebou mnoho úspěchů, ale tomu, který má zlomené, zkroušené srdce. Když se budeme chtít sami uplatnit, pak nám většinou půjde jen o čest a uznání lidí. Ale opravdový učedník Ježíše Krista touží po Bohu. Nebude toužit po tom, aby něco znamenal před lidmi, ale bude se chtít líbit Bohu. Jen tak mu Bůh jednoho dne poví: **„Výborně, dobrý a věrný služebníku!“** (Mt 25,21). **„Hledej blaho v Hospodinu, on naplní touhy tvého srdce.“** (Ž 37,4).

„Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on.“ Jak v něm zůstávat a jak žít tak, jak žil On? Není to nějaká nedosažitelná meta? Bůh nám ve svém Slově docela srozumitelně sděluje, že nás chce mít celé. Poloviční křesťan vlastně křesťanem ani není - taková kategorie v Božích očích neexistuje. Věnujme mu svůj čas. Ztišme se před Ním a učme se právě v Něm hledat svou radost a plnost svého života. Projevujme touhu po společenství s Bohem. Pak budeme zůstávat v Něm.

Naše dnešní křesťanství se vyznačuje povrchností a rozpolceností. Držíme se sice nauky o Bohu, tak jak jsme ji přijali z naší reformační tradice, od našich reformačních otců, ale často jsme k Bohu nenavázali ten tolik potřebný živý vztah, aby naše víra mohla žít. Tam, kde se skláníme před Kristovým křížem, teprve tam zakoušíme skutečnou moc Kristova vzkříšení, tam jsme pak schopni radostně vyznávat On je Pánem pánů a Králem králů, Pánem nad celým světem i vesmírem. Pravý učedník Ježíše Krista se vyznačuje tím, že bytostně touží po Bohu. A k tomu Ježíš říká: **„Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“** (Mt 5,6).

Amen.